

den øvrige Del, og Spaden og Hækken vil arbejde rask og stærkt, og Skubkarren vil trille rask, naar Bajonetten driver Arbejderne frem. Nu spørger jeg, om dette Billede er glædeligere, end at se Danmarks væbnede Mandskab falde for det besæftede Kjøbenhavns Bolde og falde med Gre? Naar det ærede kongevalgte Medlem udtalte sig saa stærkt imod en Befæstning af Kjøbenhavn mod Landsiden, saa maatte han, naar han vilde være konsekvent, ogsaa udtale sig imod en stærk Befæstning af Kjøbenhavn mod Søfiden; thi kan Sjælland betragtes som et vigtigt strategisk Punkt, er der intet Spørgsmaal om, at det Befæstningsanlæg i Søen, som behersker Drogden og de danske Farvande, ligesaavel er et saa vigtigt strategisk Punkt, at en Tjende snarest muligt vil søge at sætte sig i Besiddelse deraf. Efter det Foredrag, som vi hørte den første Dag af det ærede 2det kongevalgte Medlem (Næsting), tror jeg, at man var fuldt berettiget til at sige, at det, han egentlig maatte komme til, naar han var konsekvent, var en Afvæbning. Det ærede Medlem udtalte sig derimod i Slutningen af sit Foredrag, og han har gjentaget den samme Udtalelse idag; men jeg kan ikke se Andet, end at en saadan Afvæbning, ligesom maa blive en Følge af at gaa den Vej, som han foreslog og vilde have, at vi skulde slaa ind paa. — Han anstillede en Sammenligning imellem Befæstningen af Dannevirkestillingen og den foreslaaede Befæstning af Kjøbenhavn, og sagde, at en Ulykke, som Dannevirkes Befæstning havde affødt, var, at der var vaak Alusioner hos det danske Folk, og vi skulde vogte os vel for paany at vække disse Alusioner tillive ved en Befæstning af Kjøbenhavn. Jeg kan ikke forstaa det ærede Medlems Sammenligning imellem Befæstningen af Dannevirke og Befæstningen af Kjøbenhavn; det er mig fuldstændig umuligt, og derfor kan jeg heller ikke imødegaa denne Opfattelse; men klart er det, at, dersom vi ikke vilde gjøre Mere for vort Forsvarsvæsen end det, der ligger i den Tanke, der er blevet udtalt af det høitærede Medlem, saa er dette ensbetydende med en Afvæbning. — Denne Afvæbnings teori har jeg ofte hørt fremsætte, men har aldrig mødt frem med Forslag for Rigsdagen til en Omordning af Hæren eller Søværnet, Forslag om Befæstningsanlæg eller Forslag om Foranstaltninger til Forsvarsvæsenets Fremme, uden at den Paasind er bleven fremsat: Vi ere for smaa til at forsvare os, lad os derfor afvæbne, lad os benytte Landets rige Hjelpekilder; Landet ligger gunstig for Handel og Søfart, lad os da blive et stort Hamborg, og lad os sørge for, at der strømmer Penge og Velstand ind i Landet! Men man glemte stadig, naar man fremsatte denne Lærdom, at et Folk, som kun lever for at skaffe sig Rigdom og Velstand, mangler Betingelserne for at bestaa som et Folk. Lad os gaa ud fra, at denne Rigdom og Velstand i stærke Strømme

kommer ind i Landet. Hvad bliver saa Følgen deraf? At vi æde hinanden op indbyrdes af Had og Misundelse, ialfald en fjendtlig Magt ikke forinden bemægtiger sig os, ikke for at forløse sin Lykke, thi den forsøges ikke gennem et Folk, der i en Nærække har levet paa denne Maade, men for at faae et godt Statsobjekt og for at faae Trælle til at arbejde; vi have selv trykket Trællemærket paa vor Pande!

Bloug: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden: Er det for et kortere Foredrag? (Bloug: Nei!). Saa maa det ærede Medlem vente.

Blom: Da jeg begjærede Ordet for lidt siden, var det min Tanke, at jeg vilde imødegaa det meget ærede 2det kongevalgte Medlem (Næsting); da han imidlertid nu er forhindret fra at være tilstede, og da han lige i dette Dieblisk er blevet imødegaaet saa godt fra andre Sider, tant jeg med Hensyn til det Foredrag, han holdt idag, indskrænke mig til nogle enkelte Bemærkninger. Han fremhævede, som en Ting, der talte imod, at vi skulde gaa ind paa det Lovforslag, der nu foreligger, at de Sagkyndige ikke vare enige, idet nemlig min Ringhed, der altsaa blev udnevnt til Sagkyndig, havde udtalt mig i en Retning, der afveg fra Lovforslaget. Det er en meget streng Fordring, der stilles til os Soldater hertilands fra dem, som paa den ene Side forlange, at, hvis der skal udrettes Noget for Befæstningsvæsenet, skulde alle Sagkyndige være enige, det vil sige, der menes, at alle Militære skulde være enige, og, som jeg ser, enige ikke blot i Hovedsagen, men endog i saadanne Detailspørgsmaal som dem, hvorom jeg havde tilladt mig at fremsætte en fra den høitærede Minister noget afvigende Mening, og paa den anden Side, naar der saa blandt os danske Militære ikke yttres sig nogen afvigende Mening om et Spørgsmaal, hedder det sig jo, de tør ikke. Hvorledes er en Diskussion mulig, naar den ene Part i Diskussionen stiller sig paa den Maade? Er det muligt, at man paa den Maade kan faae et virkeligt Resultat ud af Diskussionen, eller fører det ikke til, at det Parti, som er det herskende, og som vil tvinge Andres Anskuelse ned, kun faaer sine egne hjære Røster at høre? Ja vel, jeg indrømmer, at jeg i denne Sag har en afvigende Mening ikke alene fra hans Excellence Krigsministeren, men fra de fleste Andre af dem, som ere mine Standsfæller. Jeg har i Ungdommen lært at exercere paa Tælling med Gevær, men jeg har endnu aldrig lært at exercere paa Tælling med Meninger, og jeg agter heller ikke at lægge mig efter det. Jeg har ganske vist været uenig med den høitærede Minister i et Spørgsmaal, eller om Forlæbelse, jeg har været uenig med andre ærede Medlemmer,